

Formannen:

Kjære seilervenner

Jeg overtok som formann i NHK på årsmøtet i mars og ser med stor glede frem til å lede klubben i tiden fremover. Men før jeg kommer inn på planer og utfordringer for fremtiden, vil jeg aller først få takke de to avtroppende styremedlemmene. Øivinn Brudevoll avtropper etter 6 år som formann og har i de årene gjort en strålende innsats for klubben på alle fronter. Det er heller ingen i klubbens historie som har vært formann så lenge som Øivinn. Arild Edler Christensen var styrets sekretær og årbok-ansvarlig i enda flere år, og har ikke minst hatt en meget stødig hånd på roret for medlemsregisteret og kontingentinnkreving. En stor takk til Øivinn og Arild for all den innsats og engasjement som dere har nedlagt for klubben. Og for den måten dere har inspirert oss og bidratt til at vi har det er gøy når vi tar i noen tak for klubben vår!

Bøyene våre er viktige. De skal nå være i bedre stand enn på flere år, se egen rapport fra bøyesejefene. Vi har i vår igangsatt arbeid med å systematisere kunnskapsbasen om bøyene. Hensikten er å kunne gjøre fremtidig vedlikehold og utskiftninger av bøyer lettere, hurtigere og kanskje også rimeligere, når vi har god oversikt over historikken for hver enkelt bøye. I den sammenheng skal vi også vurdere eventuelt behov for å ajourføre bøyers status hos de lokale havnemyndigheter.

Vinterens torskeaften satte ny deltagerrekord med over 60, og viste dermed at trekløveret av klubbmiddager (vårfest, høstfest og torskemiddagen) stadig er både hyggelige og

populære. Det er særlig hyggelig å se nye fjes på disse arrangementene, hvor hensikten er å treffe både gamle og nye seilervenner i en trivelig og sosial sammenheng.

Hollænderseilasen er vår viktigste sportslige aktivitet, vårt mest krevende og omfattende arrangement og et viktig bidrag til klubbens økonomi. Vi har gode samarbeidspartnere. For NHK blir det en sentral oppgave å videreføre og videreutvikle regattaen i årene fremover.

På det administrative plan ser vi på muligheten å sette bort kontingentinnkreving etc. til en profesjonell leverandør for å trygge kvaliteten, øke servicegraden overfor medlemmene og redusere den manuelle arbeidsbyrden på styremedlemmer.

Det er veldig fint å få gode ideer og forslag fra medlemmene. La meg nevne et par.

1) «Vi bør ha arrangementer hvor NHKs medlemmer møtes på fjorden, slik det var vanlig før.» Godt forslag. Styret ser på saken.

2) «Utvaskete klubbstandere tar seg ikke godt ut under salingen.» Enig. Klubbens kasserer tar med glede imot din bestilling på en ny og fresh NHK-vimpel.

I skrivende stund står Færder'n for døren. Jeg håper så mange som mulig skal delta. Selv har jeg kommet i form med en seilas over Skagerrak (Skagen Race) og en fin tur over Nordsjøen fra Nederland. I regattaen er jeg så heldig å skulle seile sammen med bl.a. en del brasilianere og det bør kunne bli en fin opplevelse!

Da gjenstår det bare å ønske en fin sommer og gode seilaser til alle.

Sverre E Lorentzen

Endelig...

Endelig er dagen kommet; dagen da vi etter nitidig mekking, rydding og ordning, kan kaste loss mot et år i frihet! Vi er Kristian (min samboer), vår Forqus 31 (fra 1979) og jeg; Vibeke. Jeg har gledet meg i lang tid, for dette er mitt påfunn og mitt initiativ.

Vi starter fra Aker Brygge midt i juli 2008 med vinkekomite på brygga. Det ingen vet, er at første stopp er på Steilene, sånn for å puste ut etter alle forberedelsene, og for å ta innover oss at vi skal på eventyr.

Fra Steilene bærer det videre i grove trekk via Esbjerg der vi venter på været; så lenge venter vi der at vi blir gode venner med byens befolkning, og når vinden slapper litt av, seiler vi videre mot Zeebrugge. Der ryker dassen ut, vår ærede Baby Blake klarer ikke å holde vannet ute, så en stusselig, men tett plasikk-dass kommer inn. Videre seiler vi nedover Europa, de fleste av dere har jo seilt samme distanse selv. Og endelig ankommer vi første store delmål, Falmouth. I Falmouth skal vi hamstre mat, for "alle" sier at det er der man gjør det. Ikke smart å høre på "alle"; det ble lite mat!

Vi har et kort værvindu over det fryktede Biscaya, så straks det lille vi har av mat er stuet inn, kaster vi loss. Vi har sommerfugler i magen, for nå er vi i ukjent farvann. Men Biscaya viser seg fra den smilende siden, vi fyker i 8 knops fart i fin kryss og etter tre dager skinner La Coruna mot oss. Vi føler at turen virkelig har begynt, at eventyret er i gang.

Å fortelle om et års opplevelser på to sider, gjør at jeg må velge visse høydepunkter. Å seile inn mot Al Jadida er et slikt høydepunkt. Vi klyper oss i armen; vi har seilt til Afrika! Vi blir møtt av en skokk blå, små fiskebåter som jubler "welcome!" og det ser ut som om de deltar i et fikebåtrally; de er mange og de er raske. Vi kommer inn til en, liten havn uten andre fasiliteter enn pur hjelpsomhet. Derfor blir vi liggende inntil en trapp, med en dverg som båtpasser. Etter å ha bestukket tolleren og fått et frieri på kjøpet, kan vi rusle inn i en utrolig eksotisk verden; et Marokko som er helt ulikt det jeg har opplevd som pakketurist. Anbefales virkelig.

Vi går på marked og kjøper frukt og mengder av oliven, vi roter oss bort og går halve natten i mørket og undrer oss; vi føler oss helt trygge! Det er ikke gatelys som hjemme, himmelen er nesten svart og det lille som er av folk ute nå, er tedrikkende og røykende menn, men ingen tar notis av oss. Vi feirer nasjonaldagen den 22. Oktober: kongen mottas i flagg-dekorerte gater av et jublende folk; og vi venter på seilvind videre.

Så hopper fortellingen til Las Palmas, der vi ligger i tre uker for å reparere alt som er blitt ødelagt av vanninntregning; vi installerer kartplotter, solcellepanel og nye batterier, gearshifteren blir reparert og industrielle mengder mat kjøpes inn og stues bort. Vannlinjen er nok 5 cm høyere nå!

Vi setter kurs mot Tobago, og regner med at det skal ta omtrent 30 dager å komme dit. Vi leter etter passaten, men finner den ikke, seilingen er rotete og alt denger og slenger. Men solen skinner og delfinene kommer, været er snilt og vi spiser god mat. Vindroret virker ikke som det skal, men vi tar det med godt humør; føler man at man har noe å gjøre, og at man er viktig om bord blir det ofte mindre friksjon folk i mellom enn ellers. Vi gjør noe av det skumleste jeg har gjort på turen: en av oss hopper uti vannet og tar en svømmetur. Kristian først, så jeg. Alt jeg ser, er en ubeskrivelig mengde hav og en bitte liten båt, vår båt! Helledussen, er det båten som skal holde oss flytende over 5000 meter vann med 1000 miles avstand til Cap Verde og 1000 mil til Tobago? Tanken skremmer vettet av meg og jeg svømmer i all hast om bord med en sterk lyst til å fortrenge akkurat det...

Men vår lille båt taklet brasene fint. Vi hadde bare et døgn med kraftig uvær; ikke trodde jeg at alle lynblinkene på amerikanske actionfilmer var realistiske, men det er de altså. Da vi skulle berge seil midt på natten, trengte vi ikke hodelykt, for det lynte så tett at lykt var meningsløst. Og havet var helt flatt av regnet som slo det ned; og over havet lå det et meterhøyt belte av "rekyl" fra regndråpene. Det lynte og slo ned i samme øyeblikk, det lyste rosa over og rundt oss; der og da bestemte jeg at "dersom dette går

bra, skal jeg ikke banne (dårlig vane og lite kreativ språkbruk) før vi kommer til fast land!”

Til fast land kommer vi den 22. desember og hvilket land! Tobago! Der lokalbefolkningen stort sett er rastafarianere, de chiller og limer i solen, sier Hey man og spiller reggae, og er vennligheten selv. Vi møter varmt, turkist vann, brødfukt og kokos og nyter! Vi er så glade for at det var hit vi kom; dette ville vi ikke gå glipp av for alt i verden. Vi får besøk av to venner fra Norge, og med dem feier vi jul i shorts og med bare føtter.

Fra Tobago seiler vi øy for øy oppover langs hele øyrekka. I motsetning til alt vi har lest, er det motvind og høye bølger, så noen distanser må vi slite oss igjennom, andre må vi gi opp og prøve igjen neste dag. Atter andre er silkeseilaser, og alt er som i pilotbøkene.

Vi seiler til Carriacou; en liten, vennlig øy som ligger under Grenadas styre. Vi kommer inn i hovedstadens bukt Hillsborough på kvelden, og det første vi blir møtt av er en gjeng unge menn som roper ”YO! Whites!” Mye latter følger. De hadde absolutt sett ”whites” før, men da på høylys dag i form av bleke cruise-turister. Vi hadde med oss sykler, så dagen derpå syklet vi til toppen av øya; den bar det beskrivende navnet ”Top Hill” Vi ble sittende å snakke med noen karer på en bar. En av dem fikk latteranfall da han fikk vite at vi hadde seilt dit; hvilke tullinger seiler hit! ”Hahaha! You gotta be weird!” Rundt øya er det eminente dykkerforhold, men også flotte snorklingsmulighet; disse grep vi begjærlig.

Det er så mange høydepunkter; Tobago Keys med sitt fantastiske rev, er ett av dem. Her ligger vi tilsynelatende helt åpent for vær og vind, men det hesteko-formede revet rundt oss, tar av for havet. Mens det bryter hvitt utenfor, ligger vi i en delig ro og snorkler. Her finnes det store havskillpadder, fisk i alle farger, sjøplanter; det er så deilig her!

Union Island med flyplassen midt i byen er et annet høydepunkt. Husene er lave og malt i lystige farger, her er det fruktmarkeder og en bar der betjeningen roper oss inn til seg. De deler middagen sin med oss; en selvfanget fisk med en slags marinade; serveres med en kald pils til. Ikke ville de ha betalt heller, vi var jo deres gjester! Litt (rikelig) tips fikk de dog for øllet og vi var lykkelige for den hyggelige opplevelsen.

Myareu er også et delig sted! En liten, palmekledd øy med en bukt der livet virkelig kan nytes. Her blir vi møtt av en sympatisk boatboy som kaller seg Black Boy, han lærer oss noen ankringstriks og sier at det bare er å rope Black Boy! om det er noe vi trenger. Han trenger å selge langustere, så vi samler noen båtnaboer i bukten og lager fest. Det er fint å sette i gang slike ting; det gir de fastboende en mulighet til å tjene penger der det ellers ikke er slik sosial/økonomisk sikkerhet vi er vant til her hjemme. Og vi får en utrolig fin fest. Når vi kommer til Black Boys restaurant, må vi jage bikkja av bordet, dekke bordet med vin og tallerkener, så er det bare å nyte synet av grillende mannfolk.

På øya er det en liten landsby og en kirke, ellers lite. Bortsett fra en resort der (rike)hvite mennesker betaler en formue for å bo, og som er det eneste stedet som er gjerdet inn... Ellers er det gjestfrihet over alt. Vi blir liggende her lenge!

Vi seiler videre oppover øyrekka, neste virkelige høydepunkt er Dominica! En av de fattigste øyene etter sigende; men du verden hvilken naturrikdom! Og denne naturen forvaltes av turguider; så vi får all den informasjonen vi trenger, og de har en fin jobb. Her er det høye topper, regnskog og mangroveskog. Å gå i denne skogen må være den samme følelsen et lite insekt har i mors potteplanter; her er de støvete bregnene irrgroene og 10 meter høye. Og fuglene kvitrer i vei, andre høres ut som en rusten jernport i vinden. Vi åpner ferske kokosnøtter og drikker saften ut av dem, rusler gjennom rastafarmer der de dyrker ananas og papaya. Noen turer er riktig krevende, mens andre er svale koseturer i skyggen av løvtrærne. Vi blir rodd inn i mangroveskogen og guiden forteller om alt fra filminnspillinger til fugleliv. Byen Rousseau byr på ferskfanget mat og annet man skulle ønske. Og langs veiene er det vannposter, slik at vi får fylt vandunkene våre med friskt og fullt drikkelig vann.

Jeg kunne fortsatt i flere timer, men både fortellingen og turen er over for denne gang. Jeg forteller gjerne mer senere, og vi skal reise mer. Neste gang satser vi på Cuba, Hahiti, USAs kyst, Canada, Grønland og hjem.

Vibeke, nytt medlem av klubben

**Tidligere NHK-
formann Arne Brun Lie
døde 11. april — 85 år
gammel.**

Jeg ble kjent med Arne i løpet av noen korte vintermåneder, gjennom 10–12 telefonsamtaler. Vi pratet om smått og stort; om boken hans som vi skulle gi ut på nytt, båten «Tresbelle» som til hans store glede skulle tilbake til Norge, livet og hverdagen der og her. Det utviklet seg

et vennskap over Atlanterhavet som jeg tror vi begge satte pris på.

Boken «Seilas gjennom natt og tåke» gjorde inntrykk på meg — det er sterke scener vi er vitne til, og de er ikke mindre sterke etter alle årene som har gått. Arne hadde ikke lest boken siden den kom ut for 20 år siden og sa til meg; «Det var så fælt, Anne — det var så fælt». Jeg spurte om han husket eller hadde fortrengt — «Jeg husker alt Anne, jeg husker alt» og så ble han stille i noen sekunder. Øyeblikket etter var han tilbake med smil i stemmen, glede over livet og forventning om turen han skulle ta til Norge.

Jeg rakk aldri å møte Arne ansikt til ansikt, han sovnet stille inn 11. april, men velger å ta med meg minnene fra noen gode telefonsamtaler og ordene hans fra boken; «I mitt neste liv ønsker jeg å være en delfin. Når dette livet er over, ønsker jeg at asken min skal strøs på havet. For å lette overgangen.»

Arne fikk også med seg det hyggelige budskapet om at NHK hadde bevilget økonomisk støtte til utgivelsen.

Alle medlemmer av NHK får boken tilsendt for kr 200,- ved å sende en e-post til anne@flyt.no eller ringe 92 83 94 73.

Anne

Bøyene:

Det har vært mye is i vinter, men stort sett har bøyene vare klart seg bra.

Ett unntak er bøya ved Akerø, som røk nå ganske nylig. Her er vi igang med å legge ut en ny. Vi har fått litt murring fra stedlige myndigheter, men vi har Kystdirektoratets tillatelse i orden (fra 1975), så vi regner med at det går greit, selv om området nå eå blitt nasjonalpark. Vi har jo hatt denne bøya i 35 år.

Bøya ved Mærdø er nå på plass, ble lagt ut ny nå i vår.

Ellers er samtlige bøyer intakte, men vi ber våre medlemmer om å hjelpe oss med eventuell merking der dette måtte være nødvendig. Ta en kraftig tusj penn og tegn en flott "gaffel", samt NHK. Kun dette, ikke noe "privat" osv.

Hvis noen må bortvises, vil vi igjen minne om hva som kjennetegner en diplomat:

«Hvis noen må bortvises minner vi om bøyereglementet og viktigheten av å utvise diplomati, saklighet og eventuelt passe dose talmodighet.»

Jens og Jon

Priser på NHK-produkter:

Gensere, ull (S, M, L, XL, XXL)	kr 500
Halstørkle, bomull	kr 100
Slips	kr 200
Jakkemerke	kr 250
Slipsnål	kr 500
Stander:	
40 cm	kr 250
60 cm	kr 300
80 cm	kr 400

Porto tilkommer. Bestilling sendes til kasserer Sverre Frich på sverre@frich.net

Sverre

**Vi vil gjerne ønske Trine Lunde og Sverre Frich velkommen i styret.
En nærmere presentasjon av disse to vil komme i neste nummer av Neptuns.
Helt til slutt: Ikke glem høstfesten 9. september!**

Neptuns ønsker alle medlemmer en riktig God sommer!

Neptuns • Anne Nygren • Paulus Plass 5 • 0554 Oslo • anne@flyt.no/www.flyt.no

Stoff til bladet mottas med takk!